

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 12109

гр. София, 08.04.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в закрито заседание на 08.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

като разглежда дело номер **12791** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. Ц. Т. против решение № 115 по протокол № 7/31.07.2024г. на Общинския съвет на [община]. На 19.03.2025г. от страна на жалбоподателя е подадена молба за изменение на постановеното по делото решение № 8618/12.03.2025г. в частта му за разноските. Ответникът в писмено становище от 07.04.2025г. е изложил доводи за неоснователност на искането.

След като обсъди доводите на страните и обстоятелствата по делото, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Искането е направено от активно легитимирана страна в срока по чл.248, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), субсидиарно приложим на основание чл.144 АПК. Решението е съобщено на жалбоподателя на 18.03.2025г., а молбата за изменението му в частта за разноските е подадена на следващия ден. Поради това, искането е допустимо. Разгледано по същество, то е неоснователно.

С молбата е поискано намаляване на сумата, присъдена на ответника за възстановяване на платеното възнаграждение за адвокат в размер на 2400 лв. Както е посочено в мотивите на решението, съгласно чл.8, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Наредбата), възнаграждението за дела от вида на настоящето е 1250 лв. Тъй като страните разполагат със свобода на договаряне, от намеса в която в която съдът следва да се въздържа, евентуална прекомерност на платеното възнаграждение би могла да бъде преценявана при поне двукратно превишение на посочената сума, което в случая не е налице. Във връзка с доводите на жалбоподателя е необходимо да се отбележи следното.

С решението си по дело № С-423/22 Съдът на Европейския съюз е приел, че:

1) Член 101, параграф 1 Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи,

че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съвкупната преценка на обстоятелствата по делото налага извода, че никоя от изброените хипотези не е налице в случая. На първо място, няма основание да се приеме, че последният разкрива факти, годни да обосноват заключение за засягане на конкуренцията в Европейския съюз. На второ място, предмет на обсъждане в случая не е възможността за определяне на възнаграждение в размер под предвидения от горепосочената наредба. На трето място, последната не е приложена при определяне размер на възнаграждението от съда. Предвиденото в чл.8, ал.2, т.1 от същата наредба е само ориентир, който позволява преценка от страна на съда за съотношението между платеното в отделния случай и възприетото като минимално необходимо за съответния тип дело от професионалната организация на адвокатите. Изцяло ирелевантна за тази преценка е сочената от жалбоподателя нова разпоредба на чл.2, ал.9 от Наредбата. Необходимостта от поне двойно превишение, за да се пристъпи към обсъждане и обосноваване на намесата на съда в договорните отношения между адвоката и клиента се поражда от необходимостта да бъде зачетена свободата на договаряне, като част от свободната стопанска инициатива, на която се основава икономиката на страната, съгласно чл.19, ал.1 от Конституцията.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Т. Ц. Т., направено с молба от 19.03.2025г., за изменение на решение № 8618/12.03.2025г. по адм. д. № 12791/2024г. на Административен съд София град, Второ отделение, 32 състав, в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: